

வாழ நினைத்தால் வாழலாம் என்கிறார் கவிஞர். யார்தான் வாழ நினைக்கவில்லை? எல்லோரும் வாழத்தான் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் எப்படி வாழ்வது? என்பதுதான் பலருக்கும் புரிய வில்லை. எப்படி வாழ்ந்தால் அது சிறந்த வாழ்க்கை? என்பது ஒரு அருமையான கேள்வி...

“ அச்சம் கொண்டால் சுகமில்லை
அடிமை வாழ்வில் சுவையில்லை
தூங்கும் கண்ணில் ஒளி இல்லை
துள்ளி நடந்தால் வலி இல்லை”

என்கிறார் கவிஞர்.

இந்த வரிகள் வாழத்தேவையான துணியை வலியுறுத்து கின்றன. துணிவு இல்லாத வாழ்க்கையில் துயரம் மட்டுமே மிச்சமாகும். அச்சப்பட்டு ஒரு கோழையாக அவலங்களைச் சந்திப்பதைவிடத் துணிந்து புறப்பட்டால் வாழ்வதற்கான வழி பிறக்கும்.

துணிவோடு புறப்படும்போது துணைக்கு என அதிர்ஷ்டம் கூட வரும். இயற்கைகூட உதவி செய்யும்.

“ பழகும் வகையில் பழகிப் பார்த்தால்
பகைவன் கூட நண்பனே!
பாசம் காட்டி ஆசை வைத்தால்
மிகும்கூட ஏதய்வமே!”

என்கிறது இந்தப் பாடல் வரிகள்.

ஒவ்வொரு செயலைச் செய்வதற்கும் அதற்கென்று ஒரு முறை இருக்கின்றது. அதேபோல் ஒவ்வொரு மனிதரையும் நமக்கு உறவாக்கிக் கொள்வதற்கு, அதற்கான வழிமுறையை அனுபவத்தின் மூலம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

வளமைய நோக்கம்...

10

வாழ்க்கை தரும் ஒவ்வொரு அனுபவத்தில் இருந்தும் கற்றுக் கொண்டு, அந்தப் பாடத்தைப் படிப்படியாக அடுத்தடுத்த செயல்களில் பயன்படுத்திப் பழகிக்கொண்டால் வாழ்க்கை எளிமையானதாகும்.

பள்ளி சென்று படிப்பது மட்டுமே படிப்பு ஆவதில்லை. அதுமட்டுமல்ல பள்ளியில் படித்தவர்கள் அனைவருமே இனிமையாக வாழ்கிறார்களா என்றால், அதுவும் இல்லை.

“கொடுப்பதற்கும் சிரிப்பதற்கும்
படிப்பு வேண்டுமா - என்றும்
குழந்தையைப்போல் வாழ்ந்து
விட்டால் துன்பம் தோன்றுமா?”

“வாழைமரம் படித்ததில்லை
கனிகொடுக்க மறந்ததா? உயர்
வான்முகிலும் கற்றதில்லை
மழைப்பொழிய மறந்ததா?”

என்று கேட்கிறார் கவிஞர்.

இதன் பொருள் என்ன? வழி
நெடுகிலும் கிடைக்கும் வாய்ப்புகளில்
இருந்தும், தடைகளிலிருந்தும் பெறப்படும்
வாழ்க்கைப் பாடங்களைப் புரிந்துகொண்டால்
நாம் ஒவ்வொருவருமே வாழைமரத்தைப்
போலவும், வான்முகிலைப் போலவும்,
சோலைகளைப் போலவும் பயன் தருகின்
றவர்களாக மலர முடியும்.

பயன்தரும் வாழ்க்கை வாழ நாம்
என்ன செய்ய வேண்டும்? என்று கேட்டால்
அதற்கும் நம் கவிஞர் ஒரு பாடலைப் பரிசாக
அளிக்கிறார்...

“சிரித்து வாழ வேண்டும்-பிறர்
சிரிக்க வாழ்ந்திடாதே!
உழைத்து வாழ வேண்டும்-பிறர்
உழைப்பில் வாழ்ந்திடாதே!”

என்னும் கச்சிதமான வரிகளால் பாடம்
கற்றுத் தருகிறார்.

உழைப்பதற்கு உள்ளம் தயாராக
இருக்க வேண்டும். உழைக்காவிடில்
வாழ்வில் உயர முடியாது. இன்று வாழ்வின்
உயரத்தில் இருக்கும் பலரும் பல ஆண்டு
காலம் இரவு பகல் பாராமல் தமது இலக்கை
நோக்கி ஈடுபாட்டோடு உழைத்தவர்களே!

உழைக்க மனமின்றி உறங்கிக்
கிடந்தால் வாழ்வில் உயர முடியாது
இனிய நந்தவனம்

என்பதை அழகாகத் தம் வரிகளில் படம்
பிடிக்கிறார் பட்டுக்கோட்டையார்...

“தூங்காதே தம்பி தூங்காதே-நீ
சோம்பேறி என்ற பெயர்
வாங்காதே...
படைதனில் தூங்கியவன்
வெற்றி இழந்தான்...
உயர் பள்ளியில் தூங்கியவன்
கல்வி இழந்தான்...

கடைதனில் தூங்கியவன்
முதல் இழந்தான்...
சொந்தக் கடமையில் தூங்கியவன்
புகழ் இழந்தான்...

சில பொறுப்புள்ள மனிதரின்
தூக்கத்தினாலே பல பொன்னான
வேலையெல்லாம் தூங்குதப்பா...”

அத்தனையும் முன்னேறத் துடிக்கும்
அனைவரும் மனதில் பதித்துக் கொள்ள
வேண்டிய முத்தான உண்மைகள் அல்லவா.
எனவே துக்கத்தையும், தூக்கத்தையும் ஒரு
சேரத் துடைத்து விட்டு வீறுகொண்டு
எழுந்தால் நம் அனைவர் வாழ்வும்
ஒளிமயமாகி விடும்.

“நடப்பது யாவும் விதிப்படி என்றால்
வேதனை எப்படித் தீரும்?
உடைப்பதை உடைத்து
வளர்ப்பதை வளத்தால்
உலகம் உருப்படியாகும்...”

சோம்பலை உடைத்து உழைப்பை
வளர்த்தால் ஒவ்வொரு வீடும், ஒவ்வொரு
நாடும் உருப்படியாகும் என்பதில் எவ்வித
ஐயமுமில்லை.

நம்பிக்கையோடு நாம் நடைபோட்டால்
போதும், நிச்சயம் நம் வாழ்வில் வளமை
வந்து சேரும்.

“காலமகள் கண்திறப்பாள் சின்னையா
நாம் கண்கலங்கி கவலைப்பட்டு
என்னய்யா...?
நாலுபக்கம் வாசலுண்டு சின்னையா
அதில் நமக்கு ஒரு வழி இல்லையா
என்னய்யா...?”

என்று நம்பிக்கை தந்து பின்வரும்
வரிகளால் நம் உள்ளத்தை ஊடுருவி
உருக்கி விடுகிறார் கவிஞர்...

“கல்லிருக்கும் தேரைக்கெல்லாம்
கருணை தந்த தெய்வம்
கனியிருக்கும் வண்டுக்கெல்லாம்
துணையிருந்த தெய்வம்
நெல்லுக்குள்ளே மணியை
நெருப்பினிலே ஒளியை
உள்ளுக்குள்ளே வைத்த தெய்வம்
உனக்கு இல்லையா? தம்பி
நமக்கு இல்லையா?...”

ஏனில்லை நம்மிடம்!

முன்னேறுவோம்.